

Пъеше мечкаря и удряше дайрето.

—Хайде сега мечо покажи какъ се кланя млада булка предъ кумътъ си... И мечето навежда голѣмата си рунгава глава къмъ радостнитѣ деца.

—Хайде Марто, викна мечкаря къмъ голѣмата мечка, покажи какъ баба меси хлѣбъ. Марта—старата мечка, поизрѣмжа, но пакъ, като погледна тоягата въ ржката на мечкаря, сви преднитѣ си крака и започна да тъпче съ тѣхъ, като че ли меси хлѣбъ.

Игритѣ нѣмаха край. Децата се залисваха все по-вече и по-вече, но всички стоеха на едно доста голѣмо разстояние отъ мечкитѣ. Радваха имъ се, обичаха ги, но все пакъ се страхуваха. И право бѣше да сж по надалече, защото—народа казва „на мечка вѣра да нѣмашъ“. Мечкаритѣ знаятъ най-добре това нѣщо. Имало е много случаи, когато, кротки и нагледъ послушни мечки, да се хвърлятъ върху господаря си, като го нараняватъ тежко.

Въ това време мечката изрева силно. Децата се подплашиха и се разбѣгаха.

Милчето се притисна до менъ и ме задърпа за у дома.

У дома страхътъ мина и детското въображение и любопитство наново се събудиха.

—Татко, мечкаритѣ не се ли страхуватъ отъ баба меца? Кжде сж уловили мечкитѣ? Съ какво ги хранятъ? И още много въпроси се сипѣха. Имахъ работа, но трѣбваше да отстъпя предъ детското любопитство. Въ това време въ стаята влѣзе Вѣнчето. И тя видѣла дветѣ мечки на улицата.

—Децата, виждамъ, че искате да ви разкажа нѣщичко за баба меца, затова слушайте:

Тѣзи мечки, които видѣхме преди малко на улицата, сж уловени нейде изъ нашитѣ гѣсти гори, каквито въ България има на много мѣста. Това е нашата

Обикновенна мечка,

или баба меца, както децата обичатъ да си я казватъ. Тя е най-голѣмото диво животно изъ нашитѣ